

SLUŽBA BOŽJA

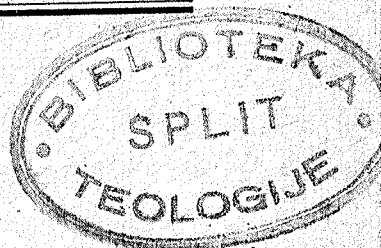
LITURGIJSKO-PASTORALNI LIST

GODINA II

MAKARSKA 1962.

BROJ 5.

DUH SVETI — KONCIL — MI

Kad iziđe slijedeći broj »Službe Božje«, Božjom će pomoću već zasjedati II vatikanski crkveni sabor. Više je puta isticano, i s vrlo autoritativnih strana da se nijedan dosadanji koncil nije tako temeljito pripravljaao kao ovaj. Osim službenih priprava o ovom se koncilu dosad govorilo i pisalo kao o malo kojem događaju u povijesti Crkve. Sigurno se, što je najvažnije za njega mnogo molilo i žrtvovalo. A ipak je sve to samo priprava. Najvažnije, ono glavno dolazi sada. To se odnosi ne samo na saborne oce nego na cijelu Crkvu. Naši natpastiri mogu poći na put Božji u uvjerenju da ih prate molitve i najbolje želje svećenika i vjernika. Ako smo dosad molili časoslov sjedinjeni s papom Ivanom XXIII, za čitavo ćemo ga vrijeme koncila moliti povezani još i sa sabornim ocima, posebno onima iz naših krajeva. Bogu smo zahvalni i sveto smo ponosni da su toliki naši biskupi, svećenici i redovnici sudjelovali u pripremnim komisijama. Puni smo povjerenja da će naši saborni oci odigrati važnu ulogu i na samom koncilu, imajući pred očima naše prilike i potrebe katoličke Crkve po svem svijetu. Na nama je svećenicima da svoja srca i naših vjernika otvorimo što obilatijem djelovanju Duha Svetoga koji će se preko koncila osjetiti i u nama.

Već dugo molimo: »Obnovi i u naše dane blagdan Duhova«. Na to nas je mogla potaknuti samo duhovna veličina i pouzdana vjera Ivana XXIII. Na Duhove je ove godine u crkvi sv. Petra govorio još konkretnije: »Crkva ne može da zadrži žar neprestanih Duhova koji je prožima i nosi je da vuče stada prema bogatim pašnjacima vječnog života. To je zadaća katoličke i apostolske Crkve: sjedinjavati ljude što bi ih egoizmi i umor mogli ostaviti raspršene, naučiti ih moliti, privesti ih pokazanju za njihove grijehe i oprostjenja, hraniti ih euharistijskom hranom, učvršćivati njihovo međusobno jedinstvo vezom ljubavi. Crkva ne pretendira da svakog dana prisu-

stuje čudesnom preoblikovanju, izvršenom na apostolima i učenicima o prvim Duhovima. Ona to ne pretendira, ali radi za taj cilj i neprestano pita u Boga obnovu čuda. Ona se ne čudi što ljudi odmah ne shvaćaju njezin jezik, što su skloni da savršen zakonik vlastitog spasenja i socijalnog napretka suze na ograničenu shemu njihova života i njihovih osobnih interesa, što po neki put usporavaju korak. Ona nastavlja poticati, moliti, bodriti.«

Kad sv. Otac očekuje, kad naši natpastiri u tu svrhu putuju, onda i mi svi imamo željeti i moliti da dani sabornog vijećanja i provođenja saborskih odluka budu zaista dani Duha Svetoga. On kao duša Crkve neprestano je napunja, oživljuje i vodi. Duh Sveti je Duh života, životvoran. On je Duh istine, reda i ljubavi. Takova baš treba naše doba, puno neistina i pčluistina, nereda i neposluha, samoljublja i uživanja. Nitko drugi ne može čovječanstvo izlijčiti, obnoviti i spasiti nego Krist Gospod, njegov Duh Sveti samo preko njegove Crkve. Zasluga je i suvremene liturgijske obnove da je o tome uvjerno sve veće mnoštvo katolika i kršćana. Što više budu naše duše žedne Duha Svetoga više ćemo primiti, iskoristiti, uživati.

Neka koncil traje manje ili više, nek kao »spectaculum angelis et hominibus« zadovolji ili ne, pravu djecu Crkve neće razočarati. Razočaranje je neka vrst sablazni a moralka govori o sablazni farizeja i djece. Na razočaranje dakle mogu biti pripravnici suvremeni farizeji koji sanjaju i žele možda i zlorado da se Crkva promijeni prema njihovu ukusu i prilagodi njihovim slabostima. Mogli bi se razočarati i duhovno nedorasli koji naivno misle da je sve odvisno od Boga i Crkve. Crkva će vođena od Duha Svetoga točno postaviti dijagnozu glavnih suvremenih bolesti, Bog će preko koncila propisati i spasosnosne lijekove. To ipak nije dosta. Bolesnik može umrijeti u ljekarni punoj lijekova. Svatko se mora liječiti kako mu propiše liječnik. U tom se smislu često ističe, a naglasili su i naši biskupi u lanjskoj poslanici, da se koncil tiče svih nas. On će svakome dati važnu zadaću i staviti ga pred veliku oćgovornost. U otajstvenom Kristovu tijelu svaka stanica treba da je živa i zdrava.

Duh Sveti izljuje na spremna srca neprestano svoje darove. Izljuje ih na životni način. Taj mi ne možemo redovito ni pratiti a kamoli shvatiti. Još je manje moguće ustanoviti redosljed darova Duha Svetoga pojedinoj duši. Teologija ipak odavna tumači da su kod Mesije ti darovi Mesiji i njegovima

nabrojani od najvišeg do najnižeg, kako je i sišao Sin Božji s neba na zemlju. On, Božja Mudrost postao je čovjek pun odasnosti i strahopoštovanja Ocu. Mi se imamo dizati obratnim putem: od strahopoštovanja i pobožnosti k sve višim darovima. Ovo nekako vrijedi i sada o koncilu. Sv. Ocu i svim sabranim ocima isporismo više darove, a mi se djetinjskom odanošću i poniznim strahopoštovanjem spremajmo da Duh Sveti na svakoga od nas izlije darove koje je kome namjenio, na naše osobno posvećenje i apostolsko djelovanje. Bez tog temelja ništa ne pomaže.

O koncilu se mnogo govori i piše ne samo iz površne znatiželje. U najvećem se dijelu time izražuje težnja za božanskim, ljubav prema Crkvi, zabrinutost za sadanje stanje ljudskog roda. U spomenutom se duhovskom govoru sv. Otac najviše zaustavio na tom stanju za koje drži da je najzgodnije za Božje djelovanje i pomoć. U času kad udaljenosti kao da više ne postoje, kad je otvoren put u osvajanju svemirskih prostora, kad je produbljeno znanstveno istraživanje i usavršena tehnička proizvodnja, bez ikakve sumnje otkrivamo u čovjeku neočekivano, zaista začuđujuće duševno stanje. Čini nam se da možemo reći: čovjek nauke i akcije ovog našeg stoljeća uzburkanog s dva svjetska rata i s manjim drugim sukobima razne naravi — nije više siguran u sebe niti u svoja dostignuća kao u 18. i 19. st., da može očekivati sreću na zemlji, a još manje može uspjeti da sam svojim genijem i svojim snagama smiri tjeskobe, istjera strah i svlada strahote koje prijete da ga zgnječe. Takvom je čovječanstvu zaista potrebna jasna riječ i jaka podrška majke Crkve. Sveti Otac ne sumnja da ga je sam Duh Sveti nadahnuo i pomogao da zamisli, pripravi i sazove u tu svrhu II vatikanski koncil. Dosadanja je reakcija katoličkog i nekatoličkog svijeta na taj velik događaj pozitivna i nadobudna.

Ogromna je dakle u našem času zadaća i odgovornost hijerarhije a malo je manja svih koji smo s njom povezani. Tko bi skrštenih ruku čekao koncil i njegove odluke uzalud ga čeka.

Neka naši biskupi odu na koncil u uvjerenju da ćemo spremno učiniti sve što koncil propiše i preporuči na liturgijskom, pastoralnom, katehetskom i bilo kojem drugom polju. Jesen je i početak rada, vrijeme sjetve. Neka to bude posebno jesen u doba koncila.

Dr o. Martin KIRIGIN OSB